I

Шеиков син

– Јеси ли стварно била у дворском биоскопу? И видела Рудолфа Валентина? – није веровала Ћућа. – Шта чекаш? Причај ми!

– Леп је, Ћућо! Баш леп, а особито као шеиков син! – одговорила је смешећи се.

Сећање на усхићену неверицу у Ћућиним очима опет јој је изазвало осмех. И те вечери, кад је већ трећи пут одгледала исти филм и кад је решила да за славног глумца Рудолфа Валентина жртвује скупоцени папир. Морала је да уради тај цртеж одмах, да јој не ишчили упечатљивост погледа оних, шминком истакнутих, очију.

Управо се вратила из биоскопа у ком је, по наређењу краљице Марије, само за њу и госпођу Људмилу пуштен филм. Кад је пред краљицом рекла како би поново желела да види „Шеиковог сина", мајчина шољица за чај је нешто јаче звецнула о танушну порцеланску тацну. Тај звук био је праћен прекорним погледом.

– Данице драга, та немојте је прекоревати, већ је девојчурак... и ја бих волела да видим тај филм! – рекла је брзо госпођа Људмила и погледала краљицу Марију.

Ова се насмејала и рекла: – Није тајна да све девојчице у свет уздишу за тим глумцем. Уредиће ја да вас две саме вечерас погледате та филма! Да ли сам тачно све каз'ла, госпођа Даница?!

Мајка се побеђено насмешила и рекла: – Мање-више тачно! Мада ценим, све више напредујете и све боље причате, моја висости.

– Ја каз'ла вама да ми се тако не говорите. За вас, ја будем само Марија! Памтите, госпоја Даница!

Видела је како су мајку дирнуле те речи, још више благи, поверљиви загрљај који их је пратио. У исто време, поглед светлих, краљичиних очију зауставио се на њој, Милени. Пљеснула је рукама као дете и рекла:

– Ствар решена!

Била је загрцнута од изненадне среће, мада није смела више да се сусретне са мајчиним погледом. Мислила је да ће је грдити. Зато